Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Σεπτεμβρίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 42*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. *(Συνέχεια)*

Ἡ πρωΐα τῆς ἑπομένης ἐπεφύλασσεν εἰς τὸν Αὔγουστον καὶ ἄλλην εὐχαρίστησιν. Μόλις ἐξύπνησεν, ὁ Ἀντώνης τῷ ἔφερε δύο ἐπιστολάς.

— Ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, κύριε! ἀνήγγειλε, βλέπων τὸν νέον μισοκοιμισμένον ἀκόμη.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἄμεσον.

Ἐξυπνήσας ἐντελῶς καὶ ἀνακαθήσας συγχρόνως, ὁ Αὔγουστος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν δίσκον.

— Μήπως πρόκειται νὰ *μᾶς* ἔλθουν καὶ ἄλλοι; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρέτης ἐναγωνίως.

Ὁ καλὸς αὐτὸς Ἀντώνης εἶχε συνταυτισθῆ τόσον πολὺ μὲ τὰ παθήματα τοῦ Αὐγούστου, ὥστε τὸ *μᾶς* ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα του φυσικώτατα.

— Ἡσύχασε, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸ γράψιμόν του κ' ἐπὶ τῶν δύο φακέλλων, καὶ ἠγάλλετο θεωρῶν τὰ ἐνάριθμα γραμματόσημα μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν φορτωμένα· πόσα ἐπλήρωσες;

— Ἐνενῆντα λεπτά.

— Ἄ, τίποτε! ἐψιθύρισεν ὁ συλλογεύς, ἀναλογισθεὶς πόσον τῷ εἶχαν στοιχίσῃ ἕως τώρα τὰ δύο ρωσσικὰ γραμματόσημα...

— Ὁ κύριος περιμένει πολλὰ γράμματα σὰν τὰ δυὸ αὐτά;

— Ἐννέα.

— Ἐννέα; !..Δὲν θὰ ἡσυχάσω, ἂν δὲν ἰδῶ νὰ γυρίσουν ὅλα. Ἔχω ἕνα φόβο μὴν τύχῃ καὶ μᾶς φέρῃ κανένα ἐξαδέλφους!...Πατῶ σὲ ἀναμμένα κάρβουνα!...

— Ὁ φόβος σου μὲ συγκινεῖ πολύ, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμω! Ἔλπιζε, ὅπως ἐλπίζω κ' ἐγώ.

Ὁ Ἀντώνης ἀπῆλθε σκεπτικός, ἀλλὰ φθάσας ἕως τὴν κλίμακα, ἐκτύπησεν αἴφνης τὸ μέτωπόν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Αὐγούστου, ὁ ὁποῖος ἐξήταζε τὰ νέα του γραμματόσημα.

«Ὁ μικρὸς Κύριλλος μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔσπρωχνεν ἐμπρός του τὰ *καραβάκια...*» (Σελὶς 342, στ. β'.)

— Τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει... ὅτι ἐσκέφθηκα ἕναν τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσουμε εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ κάθε νέα ἐπιδρομή. Θὰ 'πῶ στὸ μπάρμπα-Νικόλα, τὸ θυρωρό, νὰ λέῃ πῶς ὁ κ. Δυμπουᾶ λείπει ἀπὸ τὸ Παρίσι οἰκογενειακῶς.

— Δὲν εἶνε ἄσχημη ἰδέα.

— Τὴν ἐπιδοκιμάζει ὁ κύριος;

— Ἐντελῶς.

Ὁ Ἀντώνης ἐξῆλθε, κατερχόμενος δὲ τὰς κλίμακας ἐτελειοποίει κατὰ νοῦν τὸ σχέδιόν του.

— Νὰ τοῦ 'πῶ νὰ λέῃ πῶς λείπουν, ἐσκέπτετο, δὲν ἀρκεῖ. Αὐτοὶ ποῦ θἄρχουνται ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικό, θὰ ἦταν ἱκανοὶ νὰ τὸν πιάσουν 'στὰ πράσσα τὸ μπάρμπα-Νικόλα. Καὶ εἶνε ἕνας κουτός; ! σὰ νὰ τὸν ποτίζουν καθεμέρα κουτόχορτο!.. Ἂς τοῦ 'πῶ καλλίτερα νὰ λέῃ πῶς φύγαμε ὅλοι γιὰ τὴν Ἀμερική. Μάλιστα, μάλιστα! Ὅποιος ξένος ἔλθῃ μὲ μπαγάγια καὶ ζητήσῃ τὸν κύριο Αὔγουστο: «Ἡ οἰκογένει λείπει 'στὴν Ἀμερική, κύριε!» Καὶ ἂς κοπιάσῃ νὰ τὸν εὕρῃ!..

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ θυρωρεῖον, καί, χωρὶς προοίμια:

— Μάρμπα-Νικόλα, ἠρώτησεν ἐπισήμως· ἔκαμες ποτὲ στρατιώτης;

— Μάλιστα, εἶχα τὴν τιμήν, κὺρ Ἀντώνη.

Ἵσταντο ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ὁ μὲν θυρωρὸς στηρίζων τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ κρατῶν διὰ τῆς ἄλλης τὴν σκούπαν του—ἔμβλημα τοῦ ὑπουργήματός του,—ὁ δὲ θαλαμηπόλος ἀκκουμπῶν εἰς τὸ θυρόφυλλον, μὲ τοὺς ἀντίχειρας εἰς τὰς μα-

σχάλας τοῦ γιλεκίου του, σοβαρώτατος καὶ μεγαλοπρεπής.

— Τότε λοιπὸν θὰ ξέρης τί θὰ 'πῆ σύνθημα, ἔ ;

— Μάλιστα, ξέρω.

— Λοιπόν, τὸ σύνθημα εἶνε : — εἰς κάθε ἄνθρωπο ποῦ θὰ ἔρχεται ἐδῶ, ἐφωδιασμένος μὲ μπαγάγια,(ὅταν τὰ μπαγάγια αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦνται ἁπλῶς ἀπὸ μίαν βαλίζαν,) καὶ θὰ γυρεύῃ τὸν κύριο Αὔγουστο, ἐσὺ θὰ λές, ἀπὸ σήμερα, ὅτι ἡ οἰκογένεια Δυμπουᾶ ἐπῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Ἀμερική.

— Δὲν ἐννοῶ...γιὰ ποιὸ λόγο ;

— Ἐπίτρεψέ μου μιὰ ὑπόθεσι : Ὅταν ὁ λοχίας σου σοῦ ἔλεγε, τὴν ὥρα ποὺ σ' ἔβαζε σκοπό : «Στρατιῶτα, ὅταν θὰ σου ποῦν *κουνέλι !* ἐσὺ θἀπακριθῇς *κουνάδι !*—ἤξευρες γιὰ ποιὸ λόγο εἶχαν διαλέξῃ αὐτὰς τὰς δύο *φράσεις ;* (Ὁ Ἀντώνης ἤθελε νὰ 'πῇ *λέξεις* ἀλλὰ τὸ *φράσεις* τῷ ἐφαίνετο...ἐπισημότερον.)

Ὁ μπάρμπα-Νικόλας ἔμεινεν ἄναυδος. Νικηθεὶς ὑπὸ τῆς λογικῆς τοῦ συνομιλητοῦ του, δὲν συνεζήτησε πλέον τὰς διαταγάς του. Ἐπρότεινε μάλιστα νὰ προσθέτῃ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κάτι τί, διὰ νὰ διώχνῃ τοὺς ὀχληροὺς ἀφαλέστερα.

Βλέπων μόνον τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα, ὁ Ἀντώνης παρέλειψε νὰ τῷ ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τοῦ κάτι τί. Καὶ φεύγων βιαστικός, διὰ νἀναβῇ ἐπάνω, εἶπε πρὸς τὸν θυρωρὸν χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῇ : «Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ προσθέτῃς ὅ,τι θέλῃς».

Ἐπάνω, πίνοντες τὴν σοκολάταν των, τὴν ὁποίαν, ἀπουσιάζοντος τοῦ Ἀντώνη, εἶχε παραθέσῃ ἡ Ἀναστασία, ὁ Αὔγουστος καὶ οἱ ξένοι του συνεσκέπτοντο πῶς νὰ περάσουν τὴν ἡμέραν.

Ἀπεφασίσθη νὰ περιπατήσουν ἀσκόπως, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἕως τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἀνάβασιν τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ἀνοησίας—ὑψηλῆς 300 μέτρα,— ἡ ὁποία ὀνομάζεται Πύργος Αἰφφέλ. (*)

Ὁ Ἀντώνης, ἐνῷ κατέβαινε τὴν κλίμακα, ἐρεθίσασε πρὸς τὸν Κύριλλον. Καὶ ὅταν ὁ μικρὸς τῷ εἶπε :

— Δός μου τὸ χέρι σου, Ντών !

— Περιττόν· δὲν ὑπάρχει πιὰ φόβος, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

Ἔπειτα,μόλις εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου :

— Ἔλα, κὺρ Λώς, τρέχα τώρα κατσικάκι μου!..

Εὐτυχὲς ποῦ ἠμποροῦσε νὰ χώνῃ τὰ χεράκια του εἰς τὶς τσέπες, «σὰν τοὺς μεγάλους», τὸ *κατσικάκι* ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὄπισθεν τῶν ἀδελφῶν του. Ἄλλως τε δὲν ἐπήγαιναν πολὺ γρήγορα, διότι κάθε κατάστημα, κάθε προθήκη, ἦτο σταθμὸς θαυμασμοῦ διὰ τοὺς μικροὺς Κορπανώφ.

Μ' ὅλα αὐτά, δὲν εἶχαν κάμῃ οὔτε ἑκατὸ βήματα, ὅταν ὁ κὺρ Λὼς ἐξηπλώθη πάλιν φαρδὺς-πλατὺς ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου.

— Ντών ! ἔκραξε μὲ βλέμμα ἀπελπισίας· πάλι τὰ ἴδια...

— Ἄ ! αὐτὴ τὴ φορά, Κὺρ Λώς, φταῖς τοῦ λόγου σου. Ἐγὼ παιδεύτηκα μισὴ ὥρα γιά...

«Τί ; ! πῶς ; !..διεκόπη ὁ Ἀντώνης, γουρλόνων τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν· ξαναγύρισαν πάλι ;»

Ἐννοοῦσε τὰ καρφιά. Οὔτε ἕνα δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς μικροὺς πάτους. Καὶ ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης ἐβεβαιώθη περὶ τούτου, ὅταν ἐσήκωσε τὸν Κύριλλον κ' ἐκάθησε μαζί του εἰς ἕνα πάγκον.

«Ἂν εἶχα ἀναθέσῃ εἰς ἄλλον αὐτὴ τὴ δουλειά, θὰ ἔλεγα ὅτι μ' ἐγέλασε. Ἀλλὰ νὰ τὰ βγάλω μόνος μου ἕνα-ἕνα, νὰ τὰ πετάξω ὅλα στὰ σκουπίδια, καὶ τώρα νὰ τὰ βλέπω πάλι στὴ θέσι τους —ἄ, μὰ εἶνε πάρα πολύ !...» Καλέ, μήπως στὸν *τόπο σας* τὰ καρφιὰ ἔχουν τὸ ἰδίωμα νὰ γυρίζουν μόνα στὶς τρύπες τους ;

— Δὲν ξέρω, Ντών.

— Κάποια *τέχνη* θὰ ξέρουν οἱ Ρῶσσοι, δὲ γίνεται ! Εἶνε πράγματα ποῦ τραδοῦν τὸ σίδερο· μπορεῖ νὰ βάζουν κάτι τέτοιο στοὺς πάτους τῶν ὑποδημάτων...Εἶνε φοβερὸ νὰ συλλογίζεται κανεὶς τί προόδους κάμνει ἡ ἐπιστήμη ! Μὰ κ' ἐγὼ θὰ πάρω τὰ μέτρα μου. Ἀπόψε θὰ πετάξω τὰ καρφιὰ στὸ δρόμο. Τί διάβολο ! δὲν πιστεύω νὰ ξαναγυρίσουν στὸ τρίτο μας πάτωμα !..

Καὶ θωπεύσας τὸν Κύριλλον, ὁ ὁποῖος ἐστήριζε τὸ κεφαλάκι του εἰς τὸν ὦμόν του μελαγχολικῶς, τῷ εἶπε :

— Σήκω τώρα, Κὺρ Λώς, νὰ πηγαίνουμε.Θὰ χάσωμε τοὺς ἄλλους... Μὴ σὲ μέλει, τώρα θὰ σὲ πάρω στὰ χέρια.

Ὁ Κύριλλος ἐγέλασεν εὐχαριστημένος. Τὸ μέσον αὐτὸ τῆς μεταφορᾶς τῷ ἐφαίνετο ἀπείρως ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὸ ἄλλο...

Οὕτως ἐτελείωσεν ὁ περίπατος.

— Ξέρεις, κὺρ Λώς, εἶπεν ὁ Ἀντώνης πρὸς τὸν μικρὸν ἐνῷ ἐγύριζαν εἰς τὸ σπίτι, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ πᾷς μὲ τοὺς ἄλλους τὸ ἀπόγευμα, στὸν πύργον Αἰφφέλ. Εἶνε φοβερὰ κουραστικὸ τὸ ἀνέβασμα. Νὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ θὰ μείνω στὸ σπίτι καὶ ἡ Ἀναστασία θὰ σὲ πάῃ περίπατο ς' ἕνα ὡραῖο περιβόλι. Θέλεις;

— Γιὰ νὰ πέσω πάλι ; ἐστέναξεν ὁ μικρός.

— Ἄ, μὴ φοβᾶσαι· ἡ Ἀναστασία θὰ σὲ προσέχῃ· ἔπειτα, θὰ σοῦ ξαναβγάλω τὰ καρφιά. Νά, τὰ καρφιὰ ποῦ ἔχουν τὰ ὑποδηματάκια σου,σὲ κάνουν νὰ γλυστρᾷς κάθε ὥρα.

— Ἀλήθεια, Ντών ! ἀπεκρίθη ὁ Κύριλλος.

— Λοιπόν, θὰ σοῦ τὰ βγάλω...Πὲς μόνο πῶς προτιμᾷς καλλίτερα νὰ μείνῃς στὸ σπίτι, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ τὸ μετανοιώσῃς, συνεπλήρωσεν ὁ Ἀντώνης, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν *ἀνάβασιν* τοῦ πύργου Αἰφφέλ.

— Θὰ τὸ πῶ ! ὑπεσχέθη ὁ μικρός.

Καὶ ἐκράτησε τὸν λόγον του.

— Μὰ θὰ στενοχωρηθῇς, τῷ εἶπεν ἡ μητέρα του, ὅταν τῆς ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ Κύριλλος ἐκύτταζε τὸν Ἀντώνην ὡς νὰ ἔλεγε : «Σὺ πρέπει τώρα νὰ μιλήσῃς.»

— Ἂν ἐπιτρέπῃ ἡ κυρία, ἔσπευσε νὰ προτείνῃ ὁ ὑπηρέτης, ἡ Ἀναστασία θὰ ὁδηγήσῃ τὸν κύριον Κύριλλον εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου, ὅπου θὰ ἰδῇ πολλὰ παιδάκια τῆς ἡλικίας του. Εἶνε λιγάκι κουρασμένος καὶ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ μαζί σας...ἔπειτα κάμνει πολλὴ ζέστη σήμερα.

— Ἂς μείνῃ λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος Κορπανώφ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Αὔγουστος καὶ οἱ ξένοι του, ἐκτὸς τοῦ Κυρίλλου, ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἀμέσως ὁ Ἀντώνης ἔσπευσε νὰ βγάλῃ τὰ ὑποδηματάκια τοῦ μικροῦ καὶ νὰ τἀπαλλάξῃ διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τὰ κατηραμένα καρφία των.

— Φῶς φανερὸν πῶς ἐγύρισαν μονάχα των, ἐσκέπτετο τελείως πεπεισμένος περὶ τοῦ πράγματος, γιατί μόλις κρατιοῦνται. Ἀστεῖο καὶ περίεργο ! Τί *σοφίζονται σήμερα* !

Ἔβγαζε τὰ καρφία καὶ ἕνα-ἕνα τὰ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ἂν μπορῆτε τώρα, ξανανεβῆτε ! τοῖς ἔλεγε.

Ὁ Κύριλλος ἐφόρεσε πάλιν τὰ ὑποδηματάκια του καὶ ἐξῆλθε μὲ τὴν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἑτοιμασθῇ ὑπερήφανη, διότι ἐπρόκειτο νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸν περίπατον ἕνα μικρὸν Ρῶσσον.

— Δίνε μιὰ ματιὰ καὶ στὴν κουζίνα, ἐσύστησεν εἰς τὸν Ἀντώνην.

— Ἔννοια σου ! ὑπεσχέθη ὁ ὑπηρέτης, πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ θἀνεπαύετο ὀλίγας ὥρας.

Ἐπωφελήθη τῆς ἡσυχίας διὰ νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριόν του.

Ἡ Ἀναστασία ἐπέστρεψεν εἰς τὰς πέντε.

— Ἔλα νὰ ἰδῇς τί σοῦ φέρνω ! ἐφώναξε πρὸς τὸν Ἀντώνην ἀπὸ τὸν προθάλαμον.

— Ἔ ;..τί ;..Μὴ μοῦ κουβάλησε δῶχάμω τίποτε ἄλλους ;..Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε !...Ἴσως κἀνένα ζῶο ! Ἡ μανία τῆς εἶνε νὰ περιμαζεύῃ τὶς χαμένες γάτες !...

Αὐτὰ μουρμουρίζων, ὁ Ἀντώνης ἐξώρμησε. Καὶ ἡ Ἀναστασία τοῦ παρουσίασε τὸν μικρὸν Κύριλλον μὲ ναυτικὰ φορεματάκια. (*)

— Ὡραία ἰδέα ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνης. Ἐσὺ ἀφορμὴ γυρεύεις νὰ κάνῃς τὸν κύριο νὰ ξοδεύῃ τὰ μαλλοκέφαλά του!

— Ἂν, μουρμούρη μου, ἀντὶ νὰ μὲ μαλλώνῃς, μ' ἐρωτοῦσες τὴν αἰτία, θὰ εὕρισκες ἴσως πῶς δὲ μποροῦσε νὰ κάμω ἀλλοιῶς. Ἄχ ! ἐπῆρα ἕνα φόβο.

Ἐκάθησεν, ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά της τὸν μικρόν, καὶ θωπεύουσα τὰ χρυσᾶ του μαλλάκια, ὑγρὰ ἀκόμη :

— Αὐτὸ τὸ ἀγοράκι ποῦ βλέπεις, νά, τώρα δὰ βγῆκε ἀπὸ τὸ νερό.

— Ἀπὸ τὸ νερό ; ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἀντώνης ἔκπληκτος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπὸ τὴ μεγάλη δεξαμενὴ τοῦ Λουξεμβούργου, εἶπεν ἡ Ἀναστασία. Φαντάσου, μαζεύτηκαν ἐπεῖ-γύρω ἕνα σωρὸ παιδάκια, καθένα μὲ τὸ καραβάκι του. Τὰ ἔρριξαν στὸ νερό. Στὴν ἀρχή, ὁ μικρὸς στόλος ἀρμενίζει γιαλὸ-γιαλό. Ἔξαφνα σηκόνεται ἕνας ἀέρας καὶ τὸν σπρώχνει στὴ μέση τῆς δεξαμενῆς. Πᾶνε τὰ καράβια ! Πᾶνε ὅλα ! Ποῦ νὰ γυρίσουν πιά ! Ποιὸς νὰ τὰ πιάσῃ ! Κ' ἕνας ἀέρας ; ! Ὅλοι οἱ μικροὶ ναύαρχοι ἀρχίζουν τὰ κλάματα... Σὲ λίγο πέφτει ὁ ἀέρας, νηνεμία !

— Νηνεμία ; ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀντώνης τονίζων τὴν λέξιν πονηρῶς. Βλέπω ὅτι ἔμαθες καὶ τοὺς ναυτικοὺς ὅρους !

— Διάβολε ! ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἐξάδελφο ναύτη !.. Μ' ἂν εἶνε ὅμως νὰ μὲ διακόπτῃς ἔτσι, δὲ θὰ μάθῃς ποτὲ τὸ τέλος. Ποῦ μείναμε ;

— Στὴ νηνεμία.

— Ἄ, ναί. Ὁ ἄνεμος ἔπεσε. Τὰ καραβάκια ἀκίνητα στὴ μέση. Τὰ μικρότερα ἔκλαιγαν.

Ὁ Ἀντώνης διέκοψε καὶ πάλιν.

— Ὁ ξάδελφός σου σ' ἔμαθε νὰ κάνῃς τὰ καράβια νὰ κλαῖνε ;

Ἡ Ἀναστασία τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν μὲ ἀπορίαν. Ἔπειτα ὕψωσε τοὺς ὤμους, μὴ καταδεχομένη νἀπαντήσῃ εἰς τὸ πείραγμα, καὶ ἐξηκολούθησε:

— Τὰ μεγαλήτερα ἔλεγαν γιὰ νὰ φέρουν κοντάρια, καλάμια, — ξέρω κ' ἐγὼ τί ἄλλο ;—ὅταν ἔξαφνα ἀκούω δίπλα μου: μπλούμ ! Γυρίζω, καὶ τί νὰ ἰδῶ ; τὸν κύριο Κύριλλο στὸ νερό. Τὸ πουλάκι μου κολυμποῦσε σὰν ψαράκι.Τὸ ἐκαμάρονα καὶ εἶχα ἕνα καμάρι! Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐκείνους ναύαρχους δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα.

«Ἔτρεξαν οἱ χωροφύλακες, γιατί ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικρούλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιὰ τὰ καραβάκια, καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι τὰ ἔσπρωχνε ἐμπρός του, ἐνῷ μὲ τὸ ἄλλο ἐκολυμβοῦσε. Ἄρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστὴ διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν...Ναί, μὰ ποῦ ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω 'ς ἕνα χωροφύλακα νὰ τὸν πάῃ στὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγώ, μιὰ καὶ δυό, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

«Θὰ τοῦ ξυννοφανῇ τοῦ κ. Αὐγούστου, τὸ ξέρω—ἀλλὰ τοῦ *ἀγόρασα τ' ἀκριβώτερα*. Ἐξῆντα φράγκα. Ἀπόψε θὰ φέρουν τὸ λογαριασμό. Ἰδὲς τί ἔμμορφος ποῦ εἶνε μὲ τὰ ναυτικά του ! Καὶ τοῦ διάλεξα καπελάκι, ποῦ γράφει ἐπάνω 'στὴν κορδέλα τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου, ὅπου ὑπηρετεῖ ὁλοένα ὁ ξάδελφός μου : *Ἀτρόμητος !* Αὐτὸ μοῦ ἄρεσε. Καὶ τοῦ μικροῦ τοῦ ἄρεσε πολύ. Ἀλήθεια, Κὺρ Λώς ;

— Ἀλήθεια, Ἀσία. Τὰ ροῦχα αὐτὰ εἶνε πολὺ πὸ ὡραῖα ἀπὸ τὰ δικά μου.

— Τὰ παπουτσάκια του καὶ τὰ ἄλλα, τί ἔγιναν ;

— Ὅλα βρίσκονται 'στὸ φυλακεῖο τοῦ Λουξεμβούργου. Πετάξου νὰ πάρῃς τὸ μπόγο !

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ὁ Πύργος Eiffel κακῶς μεταγραμματίζεται ἑλληνιστὶ Πύργος Ἄϊφφελ, κατὰ τὴν γερμανικὴν προφοράν. Δὲν πρόκειται οὔτε περὶ γερμανικοῦ μνημείου οὔτε περὶ γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος. Οἱ Γάλλοι προφέρουν Αἰφφέλ. (Σ.τ.Μ.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου, σ. 336.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΟΙ κατοικεῖτε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰ περίχωρα, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐδιασκεδάσατε θαυμάσια τὴν περασμένην Δευτέραν, 14 τοῦ μηνός,μὲ τὸ μέγα ἐπαναστατικὸν συλλαλητήριον. Τί ἔξοχον θέαμα ! τί ἀληθινὸν πανηγῦρι ! Ἐφοβοῦντο μερικοὶ ὅτι θὰ γίνουν ταραχαὶ κ' αἱματοχυσίαι —μὲ τὸ δίκηο των, ἀφοῦ ἐπρόκειτο περὶ Ἐπαναστάσεως,—καὶ δὲν ἀνοιξεν οὔτε μύτη. Μόνον ἕνα *παιδάκι* ἐλιποθύμησε ἀπὸ τὸν μεγάλον συνωστισμὸν πρὸ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων.

Βλέπετε, ὅτι εἰς τὸ συλλαλητήριον ἦσαν καὶ παιδάκια. Καὶ παραμάνες ἀκόμη, μὲ μωρὰ εἰς τὴν ἀγκαλιάν των. Καὶ ποιὸς δὲν ἐπῆγε ! Εἰς ἑξδομήντα χιλιάδες ἀναβιβάζουν τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, συνεκεντρώθη εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων καὶ εἰς τὰς πέριξ ὁδούς. Ἦτο μία ἀπέραντη μαύρη θάλασσα, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἐκυμάτιζαν πολυπληθεῖς αἱ λευκαὶ καὶ χρυσογάλανοι Σημαῖαι τῶν Σωματείων καὶ Συλλόγων.

Χειροκροτήματα, ζητωκραυγαί, φρενῖτις σωστή, ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ μὲ τὴν ἠχηρὰν φωνήν του καὶ τὴν ξενικὴν προφοράν του, ἀπήγγειλε τὸ σύντομον λογίδριόν του. Καὶ ἀφοῦ ἔμεινεν ἐκεῖ μισὴν ὥραν τὸ πλῆθος, ἀνευφημοῦν τὸν Βασιλέα, ἐξεκίνησε διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Ἄλλος λόγος ἐκεῖ, νέος ἐνθουσιασμός. Ἔπειτα τὸ πλῆθος διελύθη ἡσύχως. Καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν, ἕως τὸ βράδυ, ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ ἐπιστρέφοντος κόσμου, ὅπως τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων πανηγύρεων, παραδείγματος χάριν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

Ἡσυχία, τάξις, χαρά, ἐνθουσιασμός. Ἂμ ἂν εἶνε ἔτσι αἱ Ἐπαναστάσεις, ἂς γίνωνται καθεμέρα. Τί λέτε ; Νὰ κλείουν καὶ τὰ Σχολεῖα, καὶ νὰ πηγαίνωμεν εἰς τὸ *πανηγῦρι*...Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε πάντοτε ἔτσι αἱ Ἐπαναστάσεις ! Τὸ προχθεσινὸν ἦτο κάτι τι ἐξαιρετικόν. Ἡ δὲ τάξις, ἡ ἡσυχία, μὲ τὴν ὁποίαν διεξήχθη τὸ μέγα Συλλαλητήριον, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὰ ἔκτακτα μέτρα τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν. Διετέθη τόση ἀστυνομικὴ καὶ στρατιωτικὴ δύναμις, ὥστε οἱ ἐναντίοι τοῦ κινήματος, οἱ ἀντιδρῶντες, δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἐμφανισθοῦν, ἢ τουλάχιστον νὰ κάμουν τίποτε. Ἔπειτα, τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ λαοῦ εὑρέθη σύμφωνον μὲ τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ στρατοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ συμφωνία ἦτο μία μεγάλη ἐγγύησις διὰ τὴν τάξιν τοῦ Συλλαλητηρίου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἶχε καὶ καλὴν τύχην. Διότι ἂν κατὰ σύμπτωσιν συνέβαινεν ἡ παραμικρὰ ἀταξία, τὸ πλῆθος θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ πανικοῦ καὶ θὰ εἴχαμεν πολλὰ δυστυχήματα. Εἰς τὰς μεγάλας λαϊκὰς συγκεντρώσεις, συμβαίνουν πολλάκις τοιαῦτα ἀπὸ παρεξήγησιν. Ἐνθυμοῦμαι μίαν φοράν, πρὸ ἐτῶν, μία μεγάλη πολιτικὴ κηδεία, ἐπέχουσα τόπον διαδηλώσεως, διελύθη...διατί νομίζετε ; Διότι μερικοὶ ἱππεῖς ἔσυραν ἔξαφνα τὰ ξίφη των, διὰ νὰ χαιρετίσουν τὸν Σταυρόν. Ὁ κόσμος ἀκούσας τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων, ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπιθέσεως. Καὶ *ἐσκορπίσθη*, πατεῖς μεπατῶ σε. Δὲν εἶπα λοιπὸν καλά, ὅτι τὸ Συλλαλητήριον εἶχε καὶ καλὴν τύχην ;

Ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ καλοτυχία αὐτὴ θὰ συνοδεύσῃ μέχρι τέλους τὴν φρόνησιν καὶ τὴν φιλοπατρίαν, καὶ ὅτι ἡ Ἐπανάστασις θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ θὰ

συμπληρώση τὸ ἐθνικόν της ἔργον, εἰρηνικὴ καὶ ἀναίμακτος πάντοτε. Διότι ἀκόμη εἴμεθα εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ Ὀτρατὸς ἐσηκώθη ζητῶν τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ Κράτους, γενικῶς, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν παρασκευὴν ἰσχυροῦ στρατοῦ καὶ στόλου, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπαραγράπτων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σύμφωνος καὶ ὁ Λαός, ἐσηκώθη μαζί του, ζητῶν τὰ ἴδια. Τὸ προχθεσινὸν Συλλαλητήριον ἦτο ἡ ἐπικύρωσις καὶ ἡ πιστοποίησις αὐτῆς τῆς συμφωνίας. Ὁ λαὸς ἐπέδωσεν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Κυβέρνησιν ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖ νὰ γίνουν ὅσα ἐζήτησε τὴν 15 Αὐγούστου ὁ στρατός. Ὁ Βασιλεὺς τὸ ἐδέχθη καὶ ἡ Κυβέρνησις ὑπεσχέθη τὰ πάντα. Ἕως ἐδῶ πλήρης συμφωνία καὶ ὅλα μέλι-γάλα. Παρακάτω ὅμως ; Κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί θὰ γίνῃ. Εἰς τὰς θεωρίας, εἰς τὰς γενικὰς ἀρχάς, πάντοτε ὅλοι εἶνε σύμφωνοι. Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν ὅμως καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας, ἀρχίζουν αἱ διχογνωμίαι. Ἄλλως τε παρεμβαίνουν τὰ συμφέροντα, τὰ προσωπικά, ὁ ἐγωϊσμός...Ἂς εὐχηθῶμεν λοιπὸν νὰ μείνουν ὅλοι σύμφωνοι μέχρι τέλους, καὶ νὰ εἶνε ἡ Ἐπανάστασις ὅλη συνέχεια τοῦ ὡραίου, τοῦ εἰρηνικοῦ, τοῦ ἡσύχου Συλλαλητηρίου τῆς Δευτέρας, τὸ ὁποῖον ὡμοίαζε τόσον μὲ πανηγύρι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΦΩΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δύο κακὰ παιδιά, ὁ Μανωλιὸς καὶ ὁ Γιαννιός, εἶδαν μίαν φωλιὰν μὲ κοτσύφια, εἰς τὸ δένδρον ποῦ φαίνεται ἀπὸ τὴν μάνδραν. Ὁ Μανωλιὸς παίρνει ἕνα ξύλο καὶ ἑτοιμάζεται νὰ κτυπήση, διὰ νὰ ρίψη κάτω τὴν φωλιάν. Ἀλλὰ τὴν μὲν ξυλιὰν τὴν ἔφαγε κατάμουτρα ὁ Γιαννιὸς καὶ εἶδε δέκα ἥλιους, ὁ δὲ Μανωλιός, μὲ τὴν μεγάλην φόραν, ἔπεσε μέσα στὸ μαστέλλο. Ἔτσι καὶ ἡ φωλιὰ ἔμεινε στὴ θέσι της καὶ τὰ κακὰ παιδιὰ ἐτιμωρήθησαν.

Ο ΑΘΩΟΣ

Τὸν χρόνον ἐκεῖνον, τὸ θέρος ὑπῆρξεν ἐκπάκτως θερμόν. Ὁ μικρὸς δῆμος τῆς Ἀφθονίας μεθ' ὅλου του τὸ ὕψος—1000 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης,—ἔβλεπε ξηραινομένας τὰς νομάς του καὶ τὰ δάση του.

Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἀπεγνωσμένοι. Ἐφαντάζοντο μετὰ τρόμου τὰς συνεπείας τῆς ξηρασίας ἐκείνης καὶ προέβλεπον τὸ μέλλον δεινότερον τοῦ παρόντος. Ὁσάκις μετέβαινον εἰς τὸ Θονών ἢ εἰς τὸ Ἐβιάν, ἀπέχοντα περὶ τὰ τριάκοντα χιλιόμετρα, καὶ ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀμειλίκτου ἡλίου, ἠναγκάζοντο νὰ πολυπλασιάζουν τοὺς σταθμοὺς των εἰς ὅλα τὰναψυκτήρια, — καὶ ὑπάρχουν πολυάριθμα κατὰ μῆκος τῆς ἡλιοφλεγοῦς ὁδοῦ,—ἀλλ' ἄνευ χαρᾶς, μελαγχολικοὶ πάντοτε ἐκάθηντο πέριξ τῶν δοχείων τοῦ οἴνου, διότι ἐγνώριζαν καλῶς ὅλας τὰς ἀθλιότητας, τὰς ὁποίας τοῖς ἐπεφύλαττε τὸ αὐχμηρὸν ἐκεῖνο θέρος.

Ὁ Γιάννης Πιλλουᾶ μετέβαινε συχνότατα εἰς τὸ Θονών, ὅπου ἐμπορεύετο χονδρικῶς γεννήματα καὶ σανόν. Ἦτο ἀπὸ τοὺς εὐπορωτέρους γεωργοὺς τοῦ δήμου καὶ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸ πολλάκις τὸ εἶχεν ἀποδείξῃ, καὶ πολλοὶ χωρικοί, εἰς τὴν Ἀφθονίαν, ἐνεθυμοῦντο μετὰ ἢ ἄνευ εὐγνωμοσύνης, εὐεργετήματά του. Ἐζοῦσε μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἀδελφήν του εἰς ἕνα τῶν μικρῶν ἐκείνων ἀγροτικῶν οἰκίσκων, οἱ ὁποῖοι στολίζουν τὰ πλάγια τῶν βουνῶν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπουβώ, καὶ φαίνονται μακρόθεν ὡς ἀθύρματα παιδικά, ἤ, ἂν θέλετε, ὡς σπιτάκια ψεύτικα. Εἶχεν ἀκόμη μαζί του καὶ ἕνα παιδί, δέκα περίπου ἐτῶν, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ εἶχεν υἱοθετήσῃ. Τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ παιδὶ δὲν εἶχε γνώρισῃ γονεῖς. Μίαν ἡμέραν τὸ ηὗραν, τυλιγμένον εἰς μερικὰ ὑφάσματα, ἐν εἴδει μικροῦ δέματος, παρὰ τὴν πύλην τῆς μεγάλης Ἐκλησίας.

Ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφθονίας, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ τὸ παράξενον αὐτὸ δῶρον, ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα τὴν ἑπομένην Κυριακὴν καὶ ἐτελείωσε τὴν συνήθη του ὁμιλίαν, ἐρωτῶν ποῖος ἀπὸ τοὺς ἐνορίτας του ἤθελε νὰναδεχθῇ τὸ βρέφος.

Βαθεῖα σιγὴ ὑπεδέχθη τοὺς λόγους τούτους, καὶ ὁ ἱερεὺς κατῆλθεν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα σκεπτικὸς καὶ περίφροντις... Ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, τὸν ἐπλησίασεν ὁ Πιλλουᾶ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ ἔκθετον παιδίον. Ἡ φήμη του ὡς ἀγαθοῦ ἀνθρώπου ἦτο ἀρκετὴ ἐγγύησις δι' αὐτόν, καὶ ἐπειδὴ ἄλλως τε εἶχε μείνῃ ἕως τότε ἄνευ ἀπογόνων, τῷ παρέδωσαν ἄνευ δισταγμοῦ τὸν μικρόν, τὸν ὁποῖον ἐβάπτισεν ἀμέσως καὶ τὸν ὠνόμασε Μάριον.

Ἡ ἀνατροφὴ τοῦ παιδίου δὲν τῷ ἐστοίχισε πολλοὺς κόπους, διότι ἦτο ἥμερον καὶ γλυκύ. Ὁ καλὸς Πιλλουᾶ τὸ ἀγαποῦσε πολύ. Ἡ γυναῖκά του ὅμως καὶ ἡ ἀδελφή του δὲν ἠσθάνοντο τὴν ἰδίαν στοργήν. Εὕρισκαν τὸν μικρὸν Μάριον κουτὸν καὶ ἀδέξιον. Ἄργησε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ μετὰ δυσκολίας ἐννοοῦσεν ὅταν τῷ διηγοῦντο κάτι τί. Ἔγινεν ἑπτά, ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε μάθῃ νὰ διαβάζῃ. Αἱ δύο γυναῖκες, πολὺ στενοχωρημέναι διὰ τὴν κουταμάραν του καὶ κάπως ἐντρεπόμεναι δι' αὐτήν, τὸν εἶχαν ἐπωνομάσῃ ὁ «Ἀθῶος», ὡς νὰ ἔλεγαν ὁ «Βλάξ».

Καὶ ὅμως τὸ παιδὶ δὲν ἦτο τόσον κουτὸν ὅσον ἐφαντάζοντο ἐκεῖναι ὅτι εἶνε, καὶ ὅσον τὸ παρίστανον εἰς τοὺς γείτονας. Μόνον ὅτι εἶχεν ἕνα ὕφος, ποῦ ἔλεγες ὅτι δὲν εἶχε συνειθίσῃ ἀκόμη τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ζῶμεν ἐδῶ... Ὅσον διὰ τὸν Πιλλουᾶ, ἡ ὀλίγον εὔγλωττος ὁμιλία του ἐταίριαζε θαυμασίως μὲ τὸν σιωπηλὸν χαρακτῆρα τοῦ Μαρίου, καὶ ἡ καλή του καρδία ἠγάπα ἁπλῶς τὴν παιδικήν του καρουσίαν.

Συχνότατα ἐμάλλωναν τὸν μικρὸν διὰ τὴν κλίσιν του πρὸς τὰς ὀνειροπολήσεις. Τῷ συνέβαινε νὰ καταλίνεται παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἢ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου, καὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ ἐξηπλωμένος ἐπὶ ὥρας, χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν, κυττάζων μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ὡς νὰ ἔβλεπε πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ βλέπουν. Διὰ τοῦτο ἐχρονοτριβοῦσεν ὑπὲρ τὸ δέον, ὁσάκις τὸν ἔστελλαν ἔξω νὰ διαβιβάσῃ καμμίαν παραγγελίαν ἢ νὰ κάμῃ καμμίαν μικρὰν ὑπηρεσίαν, ἀνάλογον μὲ τὰς δυνάμεις του : νὰ μαζεύσῃ φράουλες διὰ τὴν πόλιν, νὰ κόψῃ χορτάρι διὰ τὰ ζῶα, ἢ νὰ συλλέξῃ βότανα φαρμακευτικά, τὰ ὁποῖα ἠγόραζαν τὰ φαρμακεῖα τοῦ Θονών.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ἡ Μανέττα, ἡ σύζυγος τοῦ Πιλλουᾶ, εἶχε στείλῃ τὸν Μάριον νὰ μαζεύσῃ φράουλες,—μικρὲς ἀλλὰ πολὺ εὐώδεις φράουλες, ἐξ ἐκείνων ποῦ παράγουν κατὰ μεγάλας ποσότητας τὰ δάση τῆς Ἀφθονίας,—ὁ μικρὸς κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐχάζευσεν εἰς ὅλον τὸν δρόμον, καὶ μετ' ὀλίγον,

λησμονῶν τὴν παραγγελίαν ποῦ τοῦ εἶχαν δώσῃ, ἐπέρασεν ἀπὸ μικρὸν ἄνοιγμα ὀπίσω ἀπὸ τὸν φράκτην τοῦ δρόμου, καὶ ἐκεῖ, ἡδυπαθῶς ἐξηπλωμένος εἰς τὴν σκιάν, ἐρρέμβαζεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

Πρὸ πόσης ὥρας εὑρίσκετο ἐκεῖ ; Καὶ ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἠξευρε νὰ μᾶς εἴπῃ,—ὅταν ἤκουσεν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου, τὸ ὄνομα τοῦ Πιλλουᾶ προφερόμενον ἀπὸ φωνὰς τραχείας καὶ βαναύσους, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἀντήχουν πολὺ δυνατά, ἀλλ' ἀπεναντίας προσεπάθουν νὰ χαμηλένουν. Ἔστρεψεν ὀλίγον τὴν κεφαλήν, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα, εἶδε δύο ἀλήτας, ἀνθρώπους ὑπόπτους, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι περιέρχονται τὰ χωρία ὑπὸ τὴν βροχήν, ὑπὸ τὸν ἥλιον ἢ ὑπὸ τὸν κονιορτόν, ἐδῶ ζητοῦντες ἐλεημοσύνην, ἐκεῖ κλέπτοντες ὅ,τι εὑρεθῇ, καὶ κἀντοῦ ζητοῦντες νὰ κάμουν κάτι κακόν...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν καθισμένοι παρὰ τὸν φράκτην τοῦ δρόμου, καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύωνται τὴν παρουσίαν τοῦ Μαρίου, ἐξηκολούθουν ἡσύχως τὴν συνομιλίαν των.

— Θὰ πᾶς, ἔλεγεν ὁ ἕνας, γιὰ νὰ ζητήσῃς τάχα ἐλεημοσύνη, καὶ θὰ ἰδῇς καλὰ πῶς εἶνε τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ. Εἶνε τὸ μπροστινὸ μέρος ὅπου μένουν, καὶ τὸ πισινό, ἀπ' ὅπου θὰ μπορέσουμε νὰ μποῦμε ἀπόψε.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ὑπάρχει κ' ἕνα σκυλὶ στὴν αὐλή...Ἂν μᾶς μυρισθῇ, χαθήκαμε.

— Δὲ βαρυέσαι ! ἀντεῖπεν ὁ πρῶτος ἀλήτης· τοῦ πετᾷς μιὰ φόλα καὶ τελειόνει.

Ὁ Πιλλουᾶ θὰ κατεβῇ στὸ Θονών· θὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ, οἱ γυναῖκες θὰ εἶνε μόνες, θὰ κοιμοῦνται, ἢ ἂν ἀκούσουν κρότο, θὰ φοβηθοῦν . . . Γείτονας δὲν ὑπάρχει, γιὰ νὰ φωνάξουν βοήθεια. Θὰ μείνουν ἀκίνητες, σὰν κουκουβάγιες μέσα σὲ κουφάλα δένδρου. Ὑπάρχουν πολλὰ χρήματα στὸ σπίτι, καὶ πρέπει νὰ κάμωμε τὸ κόλπο.

— Ἀλήθεια... ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική. Ἂς γίνῃ λοιπόν, καὶ ὅ,τι γίνῃ !...

Συνωμίλησαν ἀκόμη ὀλίγον καὶ κατέστρωσαν τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος. Ἔπειτα, ἀρκετὰ βέβαια ξεκουρασμένοι, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὁ Μάριος τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ὅλα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἀντελαμβάνετο γρήγορα, οὔτε ἀνεπήδησεν ἔξαφνα μὲ ἀγανάκτησιν, οὔτε ἐφώναξεν, οὔτε ἐκινήθη, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ἴσως ἕνας ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του. Ἔμεινεν ἐκεῖ ἡσυχος, ἀκίνητος, ὡς νὰ εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ἁπλούστερον, τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Αἱ ἰδέαι ἐντοσούτῳ ἐγεννῶντο εἰς τὴν κεφαλήν του. Καὶ ἀφοῦ οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἀνεχώρησαν, ὁ Μάριος εἶχεν ἐπιτέλους ἐννοήσῃ καλὰ τί ἐσχεδίαζαν νὰ κάμουν, καὶ ἐγερθείς, ἐπῆρε τὰ μονοπάτια, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζε, καὶ ἐπέστρεψεν ὅσον ἠμποροῦσε γρηγορώτερα εἰς τὸ σπίτι.

—Ἦλθες τελοσκάντων ; τοῦ ἐφώναξεν ἡ Μανέττα μόλις τὸν ἀγνάντευσεν ἀπὸ μακράν. Καὶ τὸ καλάθι σου ; τί τὸ ἔκαμες τὸ καλάθι σου ;

Εἰς τὴν ταραχήν του ὁ μικρὸς τὸ εἶχε λησμονήσῃ. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νοννᾶς του, ἠρώτησεν αὐτός :

— Ποῦ εἶνε ὁ νουνός μου ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μανέττα εἶχε πλησιάσῃ. Καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἄστραψεν ἕνα γερὸν μπάτσον.

— Σ' ἐρωτῶ γιὰ τὸ καλάθι σου καὶ σύ μοῦ λὲς γιὰ τὸ νουνό σου ; Ξεχασμένε ! κουτέ ! βλάκα !...

Ὁ μικρὸς ἔγινε κατακόκκινος καὶ χονδρὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἀπὸ τὰ γαλανά του μάτια. Ἐν τούτοις ἐπανέλαβε μ' ἐπιμονήν, τὴν ἐποίαν δὲν εἶχε δείξῃ ἕως τώρα :

— Θέλω τὸ νουνό μου !

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔλεγε «θέλω», καὶ μὲ φωνὴν τόσο σταθεράν, ὥστε δὲν ἐφαίνετο ἰδική του.

Ἡ Μανέττα τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀπορίαν, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ ὑποθέσῃ καὶ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τοῦ «Ἀθώου». Ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἡ ἀγαθὴ μορφὴ τοῦ Πιλλουᾶ ἐνεφανίσθη ὡς εἰκὼν εἰς τὸ πλαίσιον τῆς θύρας. Εὐτυχῶς, δὲν εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀκόμη διὰ τὸ Θονών, ὅπου πραγματικῶς ἡτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ, καθὼς ἐγνώριζαν ἤδη οἱ κακοῦργοι. Μικρὸν πάθημα τῶν λωρίων τοῦ ἵππου του τὸν ἔκαμε νὰναβάλῃ ὀλίγον τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Καὶ ἀκούσας τὸν κρότον τοῦ ρκπίσματος, ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

— Τί σοῦ ἔκαμε πάλι ὁ Μάριος; Γιατὶ τὸν κτυπᾷς ; ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του.

— Ἔχασε τὸ καλάθι ποῦ τοῦδωσα νὰ μαζέψῃ φράουλες, ἀπήντησεν ἡ Μανέττα μὲ μοχθηρὸν μειδίαμα, καὶ τώρα ὁ κύριος θέλει νὰ σὲ ἰδῇ. Ὁρίστε !

—Σοῦ εἶπα χίλιες φορὲς νὰ μὴ τὸν κτυπᾷς! ὑπέλαβεν ὁ Πιλλουᾶ. Εἶνε ἥμερο παιδὶ καὶ ἀπαγορεύω νὰ τὸ κακομεταχειρίζεσθε ἔτσι !

— Καλὰ ντέ ! εἶπεν ἡ Μανέττα μὴ θέλουσα νὰ ὑποχωρήσῃ τόσον γρήγορα, ἀλλ' ὑποτεταγμένη εἰς τὸ αὐστηρὸν ὕφος τοῦ ἀνδρός της· καλὰ ντέ! δὲ θὰ πεθάνῃ μ' ἕνα μπάτσο ! Ἀπεναντίας θὰ τοῦ κάμῃ καλό, γιατὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ θυμᾶται.

— Τέτοιο καλὸ καλλίτερα νὰ τοῦ λείπῃ. Ἔλα, Μάριε, μὴν κλαῖς, καὶ πές μου τί μὲ θέλεις ;

— Νουνέ, εἶπε τότε ὁ μικρός, ὑψώνων πρὸς τὸν Πιλλουᾶ τὰ ἤμερα γαλανά του μάτια· δὲν πρέπει νὰ πᾶτε σήμερα στὸ Θονών.

— Καὶ γιατί, μικρέ μου ; ἠρώτησεν ὁ Πιλλουᾶ μειδιῶν.

— Γιατὶ θὰ γίνουν πράγματα φοβερά...

—Ἔτσι ἔ ; καὶ σὰν τί ;

— Νά, θὰ δώσουν φόλα τοῦ Μούρ-

«Τὸ ηὗραν παρὰ τὴν πύλην τῆς Ἐκκλησίας...»(Σ.344)

γου, θὰ σκοτώσουν τὴν νουνά, καὶ ὅλους μας...

— Φόλα τοῦ Μούργου ; Θὰ σκοτώσουν τοὺς ἄλλους ! Καλὲ τί παραμύθια μοῦ λές ;

("Επεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Πολλὰ ἀνέκδοτα ἀναφέρονται περὶ τοῦ χαρακτῆρος, τῶν ἕξεων καὶ ἐν γένει τῆς ζωῆς τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου τῆς Πρωσσίας (1712-1786), ἐνδεικτικὰ ὅλα τῶν ἀγαθῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν μεγάλων προτερημάτων τῆς ψυχῆς του, καθὼς καὶ τῆς εὐφυΐας του. Ἐξ αὐτῶν σταχυολογοῦμεν τὰ ἑπόμενα :

Τὸ γνωστότερον καὶ περιφημότερον καὶ ἱστορικώτερον ὅλων εἶνε τὸ περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ Φρειδερίκου καὶ τοῦ μυλωνᾶ τοῦ Σὰν-Σουσί. Ὅταν ἔκτιζεν εἰς τὸ Πότσδαμ τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἀνάκτορον ὁ Φρειδερῖκος, ἠθέλησε νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸν περίβολον τοῦ ἀνακτόρου καὶ τὸ μικρὸν ὕψωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἀνεμόμυλος. Ἀλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μύλου δὲν ἔστεργε νὰ παραχωρήσῃ τὸ κτῆμά του, καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπειλὴν ὅτι ὁ μύλος του θὰ καταληφθῇ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὁ μυλωνᾶς ἀπήντησε : «Μήπως δὲν ὑπάρχουν δικασταὶ εἰς τὸ Βερολῖνον ;» Ὁ βασιλεὺς σεβασθεὶς τὸ δίκαιον τοῦ μυλωνᾶ, δὲν ἠθέλησε να προβῇ εἰς αὐθαίρετον πρᾶξιν, ἀλλὰ ἄφησε τὸν μύλον καθὼς ἦτο καὶ ἐπέτρεψε νὰ ἐργάζεται ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κτήματος.

Ὁ ἀπόγονος τοῦ μυλωνᾶ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φρειδερίκου Γουλιέλμου Β', προσεφέρθη νὰ πωλήσῃ τὸν μύλον εἰς τὸν βασιλέα. Ἐκεῖνος πρὸς ἀνάμνησιν ἠγόρασε τὸ κτῆμα· ἀλλ' ἐχάρισε διαρκῶς τὴν ἐπικαρπίαν εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ πρώτου ἐκείνου μυλωνᾶ. Ὁ ἱστορικὸς μύλος σώζεται μέχρι σήμερον, κλεισμένος ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου κήπου τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σὰν-Σουσί.

***

Ὅταν ὁ Φρειδερῖκος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον (1740), ἡ μήτηρ του ὁμιλοῦσα πρὸς αὐτὸν μετεχειρίζετο τὸν τίτλον «ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης» — Ὀνομαζέ με υἱόν σου, παρετήρησεν ὁ φιλόσοφος βασιλεύς, διότι αὐτὸς ὁ τίτλος εἶνε δι' ἐμὲ πολυτιμότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

***

Διηγοῦνται ὅτι εἰς ὑπηρέτης του, γενόμενος ὄργανον τῶν ἐχθρῶν του, ἐπιβουλευομένων τὴν ζωήν του, ἀπεπειράθη νὰ τὸν θανατώσῃ, ρίψας δηλητήριον ἐντὸς τῆς σοκολάτας, τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ πίῃ ὁ βασιλεύς. Ἀλλ' ὁ ὀξυδερκὴς Φρειδερῖκος ἐννοήσας ἐκ τῆς κρυφίας ταραχῆς τοῦ ὑπηρέτου, ὅτι κάτι ἔκτακτον συνέβαινε, τὸν ἐκύτταξεν ἀτενῶς καὶ εἶπε μὲ αὐστηρότητα : «Τί ἔχεις ; νομίζω ὅτι θέλεις νὰ μὲ δηλητηριάσῃς !» Ὁ ὑπηρέτης ἐταράχθη περισσότερον καὶ γονυπετήσας ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὡμολόγησε τὴν πρόθεσίν του ζητῶν συγγνώμην. «Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἀχρεῖε !» εἶπεν ὁ μεγαλόψυχος μονάρχης· καὶ δὲν ἐπέβαλεν εἰς τὸν πταίστην ἄλλην τιμωρίαν.

***

Ὅταν διέτριβεν εἰς τὸ Σὰν-Σουσί, ὁ Φρειδερῖκος εἶχεν ἀντὶ σωματοφυλακῆς ἕνα μόνον στρατιώτην σκοπὸν φρουροῦντα τὴν νύκτα ἔξωθεν τῆς βασιλικῆς του κατοικίας, καὶ τοῦτον τὴν πρωΐαν ἔστελλεν εἰς τὸ Πότσδαμ.

Ἓν ἀπόγευμα ὁ γάλλος δοὺξ τοῦ Σοαζέλ, παρεπιδημῶν εἰς τὸ Βερολῖνον, ἔφθασεν ἐφ' ἁμάξης καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἀνακτόρου. Μετ' ὀλίγον παρουσιάσθη καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν ἄνθρωπος φέρων πολὺ πενιχρὸν ἔνδυμα καὶ ἠλειμμένος.— Καλέ μοῦ ἄνθρωπε, εἶπεν ὁ ξένος, ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὸν βασιλέα.— Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεύς, κύριέ μου, ἀπήντησεν ὁ Φρειδερῖκος. Καὶ ὁ δοὺξ ἔμεινε κατάπληκτος διὰ τὴν τόσην ἁπλότητα.

***

Τὴν ἁπλότητα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ τὴν προσωπικὴν γενναιότητα τοῦ βασιλέως μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἑπόμενον γεγονός :

Εἰς αἱματηρὰν μάχην ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν, ἡ ἔκβασις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο ἀμφίρροπος καὶ μόνον περὶ τὴν ἑσπέραν ἀπεδείχθη ὅτι ἡ νίκη ἔκλινεν ὑπὲρ τῶν πρωσσικῶν ὅπλων. Ἡ νὺξ ἦτο εἰς ἄκρον ψυχρὰ καὶ τὰ πρωσσικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν διανυκτερεύσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶχαν ἀνάψῃ μεγάλας πυρὰς διὰ νὰ θερμανθοῦν. Περὶ τὰ ἐξημερώματα, ὁ βασιλεὺς μετέβη ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα εἰς τὴν δεξιάν, καὶ ἀφιππεύσας ἔμπροσθεν τοῦ συντάγματος τῶν πεζῶν σωματοφυλάκων του, ἐκάθισε πλησίον τῆς πυρᾶς συνομιλῶν μετὰ τῶν ἀγαπητῶν του στρατιωτῶν, ἕως νὰ φανῇ ἡ ἡμέρα.

Ὁ βασιλεὺς συνδιελέγετο οἰκείως καὶ ἐπῄνει τὸ σύνταγμά των, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνδρείως ἀγωνισθῆ κατὰ τὴν μάχην. Ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τούτου εἷς τῶν στρατιωτῶν, ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ λέγων : «Μεγαλειότατε, ποῦ ἦσθε χθὲς κατὰ τὴν μάχην ; εἴμεθα συνειθισμένοι νὰ σᾶς βλέπωμεν νὰ μᾶς ὁδηγῆτε αὐτοπροσώπως εἰς τὸ μέρος τῆς φονικωτέρας συμπλοκῆς, ἀλλὰ χθὲς δὲν σᾶς εἴδαμεν ὁπόλου.» Ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ὅτι εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ συμπολεμήσῃ μετὰ τοῦ γενναίου συντάγματος τῶν σωματοφυλάκων του.

("Επεται τὸ τέλος) Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 114ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 4 Ἀπριλίου 1909 πρὸς ἐύρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 154 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Ἔδυσμα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Ἔδυσμα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Ἔδυσμα τῆς Ἐπιμονῆς, κατὰ τοὺς νέους ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, φέτος πρώτην φορὰν ἐφαρμοζομένους.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ἱερὸς Ἀγών***, 123 [8+5Ε]. — (Ἰσότιμος χωρὶς ἀμοιβήν : *Ζωντανὴ Κούκλα*, 129 [8+5Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ἀθανάσιος Διάκος***, 110 [7+5Ε]. — ***Χρυσοῦν Δέρας***, 120 [8+5Ε].—(Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβήν : *Κῦμα τῆς Λευκάδος*, 109 [7+5Ε].—*Ἄστερον τῶν Μάγων*, 117 [7+5Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ἀκάνθινος Στέφανος***, 93 [6+4Ε]. — ***Γλυκεῖα Ἐλπίς***, 104 [6+5Ε].—***Πρωϊνὴ Ὁμίχλη***, 96 [6+5Ε].—(Ἰσότιμος χωρὶς ἀμοιβήν : *Τὸ Σβυστό μας Καντῆλι* 93 [6+5Ε])

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Ταπεινὸς Κύριος*, 57 [3+5Ε].— *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, 63 [4+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Πλάτανος Ἰωαννίνων*, 39[2+2Ε].— *Ζιλχὰ Χανούμ*, 22[1+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12—15 ἐτῶν.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας***, 109 [7+4Ε]. — (Ἰσότιμος χωρὶς ἀμοιβήν: *Ἐλεύθερος Ἕλλην*, 113 [7+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Αἰγόκλημα***,93 [6+5Ε].—***Ἠχὼ τοῦ Δάσους***,99 [6+4Ε]. —(Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβήν : *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 101 [6+5Ε]. — *Ἐυθουσιώδης Κύπριος*, 96 [6+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Δοὺξ τῆς Σπάρτης***, 75 [5+3Ε].—***Ἀγριολούλουδο***, 82 [5+4Ε].—***Παγοδρόμος***, 77 [5+5Ε].—(Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβήν: *Μικρὸ Διαβολάκι*, 81 [5+4Ε]. —*Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, 86 [5+4Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἡλιακὴ Ἀκτίς*, 41 [2+3Ε].—*Ἑλληνικὴ Ψυχή*, 64 [4+3Ε].—*Μητρικὴ Στοργή*, 38 [2+2Ε].—*Ροδοπάρειος Μικρούλα*, 51 [3+2Ε].—*Βυζαντινὴ Ἀηδών*, 72, [4+4Ε].—*Ζήτω ἡ Χίος*, 59 [4+3Ε].—*Ἀετὸς τοῦ Ὀλύμπου*, 58 [4+3Ε]. — *Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης*, 74, [4+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ὄνειρον τῆς Κύπρου*, 27 [1+3Ε]. — *Σμυρναῖος Κῆρυξ*, 23 [1+2Ε].—*Ἀνθοφόρον Κάνιστρον*, 19 [1+2Ε].— *Παρνασσός*, 19 [1+1Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Ὠκύπους Ἀχιλλεύς***, 107 [7+5Ε]. — (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβήν : *Μικρὸς Λόγης*, 80 [5+4Ε]. —*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 109 [7+5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ***Λευκὴ Περιστερά***, 75 [5+5Ε].— ***Κύκνειον Ἆσμα***, 65 [4+5Ε]. — [Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβήν : *Ξερὴ Ἀνεμώνη*, 63 [4+5Ε]. — *Γλυκὸ Χαμόγελο*, 68 [4+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Κυανοῦς Βόσπορος***, 55 [3+5Ε].— ***Νικητήριος Λάφνη***, 60 [4+5Ε]. —***Εὔθυμος Κόρη***, 49 [3+4Ε]. — (Ἰσότιμοι χωρὶς ἀμοιβήν: *Σπουδαῖος Ἄνθρωπος*, 52 [3+5Ε]. — *Γυφτοπούλα*, 54 [3+5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : *Συριανὴ Σφίγξ*, 23 [1+2Ε]. — *Ἀνδρεῖος Ἄνδριος*, 24 [1+2Ε]. — *Δερναία Ὕδρα*, 23 [1+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : *Ἥρως τῆς Κεφαλληνίας*, 17 [1+2Ε]. — *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*, 12. — *Καμάρι τῆς Μάνας*, 15.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ προσέτι ὀρθὰς λύσεις, ἀνάμιξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἑξῆς : *Μεσογειακὸς Ἀστήρ*, 4. — *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, 5. — *Ξεγνοιεμένο Πουλί*, 7. — *Ἀνακρέων*, 3. — *Μαῦρα Μάτια*, 4. — *Λουκῆς Λάρας*, 16 [1+1Ε].—*Κυματίζουσα Θάλασσα*, 5 [0+1Ε].— *Ἀφρόεσσα Θάλασσα*, 8 [0+1Ε]. — *Φιλὶ τῆς Μάνας*, 5 [0+1Ε]. — *Φρικτὸν Ναυάγιον*, 5 [0+1Ε]. — *Αὔρα Κεφαλληνίας*, 4. — *Μυροβόλον Ἴον*, 1. — *Τρελὸ Ναυτάκι*, 12. — *Μικρὸς Λόρδος*, 4. — *Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ*, 12. — *Φαληρικὴ Αὔρα*, 5.—*Ἀλεξάνδρα Κορκοτσάκη*, 4. — *Ἑλληνικὴ Δόξα*, 12. — *Ἠχὼ τοῦ Ταϋγέτου*, 6 [0+1Ε]. — *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*, 5. — *Ἕνωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 6. — *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*, 1. — *Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος*, 17 [1+2Ε].—*Χιώτης*, 6. —*Γερήνιος Ἱππότης* 8 [0+1Ε].—*Ἑλληνικὴ Θάλασσα*, 6. — *Ἔνδοξον Μέλλον*, 6.— *Ρήγας Φερραῖος*, 7 [0+1Ε].

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ἐλενίτσα :—Πίπη, ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μας τὴν ἐξαδέλφη μας τὴ Σοφία.

Πίπης, κατάπληκτος :— Μ' ἀφοῦ ἡ Σοφία ἦταν ἐδῶ, πῶς ἐσὺ τὴν εἶδες στὸν ὕπνο σου ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυθνίας

***

Μεταξὺ μικρῶν :

— Ἔμαθες τὰ νέα ; Ἡ μαμμὰ χθὲς μᾶς ἔκαμε δύο δίδυμα.

— Σπουδαῖο πρᾶμμα ! Κ' ἐμᾶς πέρσυ δὲ μᾶς ἔκαμε ἕνα δίδυμο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Λίμνης

***

Μίμης :—Δὲν γνωρίζω τὸ δικό σας, ἀλλὰ ὁ δικός μας εἶνε λαμπρὸς γιατρός.

Τάκης :—Ἀρρώστησε κανένας σας βαρειὰ καὶ τὸν ἔσωσε ;

Μίμης :— Ὄχι, ἀλλὰ ὅταν ἔρχεται στὸ σπίτι πάντα μοῦ φέρνει καραμέλες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουητοῦ Ὀμήρου

ΟΙ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Θαΐδωνος)
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ
Ἕκαστον δρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ ἐν Καΐρῳ Σύλλογος «Ἀναγέννησις» ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 57 συστηθέντα ἄπορον. Εὖγε εἰς τὸν καλὸν Σύλλογον.

† Μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ μου φίλου *Παναγιώτη Σ. Βασιλείου*, τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Χρυσοκόμης Ἀπόλλων*. Ἦτο τὸ μόνον τέκνον τῶν δυστυχῶν γονέων του, διὰ τοὺς ὁποίους δὲν εὑρίσκει κανεὶς λέξεις παρηγορίας εἰς τόσῳ μεγάλην συμφοράν.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Λάτρα τῆς Πατρίδος*. Εὔχομαι κάλας προόδους εἰς τὸ νέον Σχολεῖον. Ἀφοῦ ἡ μαμμά σου καὶ οἱ θεῖοί σου ἐπέμειναν νὰ σὲ βάλουν ἐκεῖ, μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι εἶνε τὸ καλλίτερον. Ναί, ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, μὲ τὸ νέον μας ἔτος, θὰρχίσω νέον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ἐλληνοπούλα τῆς Θρᾴκης, ἔπασες λοιπὸν φιλίες μὲ τὸ ἀντικρυνόν σπίτι, διὰ νὰ διαβάζῃς τὸ φύλλον μου ὅσον θὰ εἶσαι εἰς τὴν Πόλιν ; Διαφορετικὰ δὲν θὰ ἴδῃς οὔτε αὐτὴν τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὸ γράμμα σου...

Ἐπιστολήν σου περὶ ἀλλαγῆς διευθύνσεως δὲν ἔλαβα, *Ζακυνθινὲ Πανσέ*. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα ὅτι ἠρραβωνίσθη ἡ φίλη μας *Ἱερὰ Ἄλτες*. Λοιπόν, καὶ στὰ δικά σου. Φαντάζομαι τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἐπερνούσατε εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὴν καλὴν Διονυσίαν.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Καλλιεχνικὴ Ψυχή*. Ἀλλὰ διατί νομίζεις ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου εἶνε διὰ τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων ; Ἀπεναντίας, γράφεις πολὺ ὡραῖα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μ' ἐνθυμῆσαι συχνότερα.

Ἐλπίζω, *Ἀγριολούλουδο*, ὅτι ὅταν θὰ ἔλθῃς τὸν Νοέμβριον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου, δὲν θὰ λησμονήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ σὲ γνωρίσω. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολύ. Ὅσον διὰ τὸ γράμμα σου, φαίνεται ὅτι θὰ εἶδαν ὅτι εἶχε μέσα δραχμὴν καὶ θὰ τὸ ἔκλεψαν εἰς κανὲν Ταχυδρομεῖον, οἱ ἀθεόφοβοι !

Πολὺ περίεργα, *Λουκῆ Λάρα*, αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις περὶ τοῦ λησταρχου. Ἀλλὰ μὴ τὰ πιστεύῃς ὅλα ! τὰ ἴδια διηγοῦνται δι' ὅλους τοὺς λῃστάς, ἅμα γίνουν τὸ «ζήτημα τῆς ἡμέρας». Ναί, ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ὅτι καὶ ἄλλοτε ἤσουν συνδρομητής μου, δὲν ἤξευρα ὅμως ὅτι σὲ διέκοψαν, ἐπειδὴ ἀφινεῖς τὰ μαθήματά σου διὰ νὰ διαβάζῃς τὸν Φασουλάκην. Τώρα βέβαια θὰ ἔζαλες γνῶσιν...

Καλὸν ταξεῖδι, *Παλλάς*. Ἀπὸ τὰς Σπέτσας εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ Μπορντώ. Θὰ πᾶτε ἐκεῖ ὅλοι μαζί ; Ἄς ἐλπίσω ὅτι δὲν θὰ μὲ ξεχάσετε.

Ἑλληνικὴ Δόξα, εἰς τὸ Σχολεῖον σας αἱ Ἑλληνίδες πρέπει νὰ εἶσθε ἀγαπημένες καὶ ἐνωμένες, ἀφοῦ μάλιστα σᾶς ὑπερτεροῦν— κατὰ τὸν ἀριθμὸν μόνον, — αἱ ξέναι, Ἀρμένισσαι, Βουλγαρίδες, Τούρκισσαι. Γράφε μου πάντοτε πῶς περνᾶτε καὶ τί κάμνετε. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐγγράψῃς ὅλας σου τὰς συμμαθητρίας εἰς τὸ περιοδικόν μας.

Χαίρω πολύ, *Θαλαμηγὸς Ἀμφικρίτη*, ποῦ ἀπεφάσισες νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ὅσον διὰ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, τί νὰ σοῦ εἴπω ! ἦτο ὁλόκληρον διήγημα. Δὲν μοῦ στέλλεις κανὲν συντομώτερον ; Ἕκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν τιμᾶται λεπ. 15, αἱ δὲ προτάσεις πληρώνονται κατὰ τὴν διατίμησιν.

Πῶς ἐτελείωσε λοιπὸν ἡ παράξενη αὐτὴ Ὀδύσσεια, *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς* ; Ἀκοῦς ἐκεῖ πέντε ἡμέρες, διὰ νὰ φθάσετε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας στὸ Μεσολόγγι ! Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ δελτάριον ποῦ ἐνθυμήθης νὰ τοῦ γράψῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Ὁ *Κύκνος Μυτιλήνης* ἀπαντᾷ εἰς τὴν *Διώρυγα τοῦ Σουέζ*, ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον τὰ ἀρνιὰ εἶνε μαῦρα, ἐπειδὴ αἱ προβατίνες βλέπουν. . . ὅλω καὶ ἀραπάδες,—ἄρα κάμνουν μαῦρα παιδιά. Πῶς σᾶς φαίνεται ;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριτνόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : *Τηλεγραφόξυλο*, α. *Μαυροθαλασσίτισσα*, κ. (Π. Κ.) *Καύχημα τῆς Πατρίδος* α. (Α. Π) *Μαύρη Θάλασσα* κ. (Μ. Μ) *Λευκὴ Δορκὰς* κ. (Κ. Κ.) *Θεοδόσιος ὁ Μέγας*, α. *Καυκασία Ἑλληνίς*, κ. (Μ. Τ.) *Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι*, α. (! ;) *Κασταλία Πηγή*, κ. *Εἰρηνικὸς Ὠκεανός*, α. (++) *Διάττων Ἀστήρ*, κ. (Κ. Γ.) *Γαλαξίας* ο. *Ἐλαία τῆς Ἰθάκης*, κ. (Σ.Σ.) *Ἔκλειψις Ἡλίου*, κ. (Ν. Σ.) *Βασιλεὺς τῶν Πηγῶν*, α. *Ἐκάτη* κ. (Ι. Κ.) *Γαληνιαία Θάλασσα*, κ. *Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων*, κ. (! + =) *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου*, α. *Ἀηδὼν τῆς Ἀνοίξεως* κ. *Ἄγριον Κρῖνον*, α. (;) *Συλφίς*, κ. (Δ.Δ.).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων : *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς*, α.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Πλοίαρχον Νέμον* (πολὺ ὡραία ἡ περιγραφὴ τῆς θυέλλης τὸ σύμπλεγμα τοῦ Ξεσπαθώματος θὰ δημοσιευθῇ εἰς ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ φύλλα·) *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν τηρήσῃς· ὅσον διὰ τὰ Μ. Μυστικά, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμῃς τίποτε· δὲν θὰ στέλλῃς τετράδια, καὶ ἀρκεῖ·) *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (ναί, εἶδες τί φασαρία ἔγινε διὰ τὸ συλλαλητήριον ; ἀπὸ τὸ μεσημέρι ἐκτυποῦσαν ὅλες ἡ καμπάνες·) *Ἄρμα τῆς Νίκης* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην* (χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα· αἱ λύσεις σου ἔρχονται τακτικά·) *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν* (ἔστειλα 23ον τόμον· ὁ περιέχων τὴν «Σφίγγα τῶν Πάνων» εἶνε τῆς Β' Περιόδου·) *Δημήτριον Κ.* (σοῦ ἔστειλα τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων»

Ξενοπούλου· δὲν ἐνόησα καλὰ αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἰδεῶν·) *Κυθνίαν* (χαίρω πολὺ ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ διηγήματά μας· γράφε μου·) *Χουριέτ* (αἱ λύσεις δεκταί·) *Δημήτριον Ν.* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον, ἀδεῖγμα τῆς ἀγάπης σου·) *Κυανοῦν Βόσπορον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17ην Σεπτεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 6 Ὀκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνει ἀ γράφουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

419. Δεξίγριφος.

Τὸν δυστυχῆ τὸ στρατηγὸ
Τὸν κόψαμε σὲ τρία,
Κ' ἐκάμαμεν ἕνα θεό,
Καὶ μιὰν ἀντωνυμία,
Κ' ἓν ἀριθμητικό !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς Πέμπτης Μαρτίου

420. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύμφωνον,
Ἀντωνυμία τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ τῆς Εὐρώπης κάτοικον
Ἀποτελεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχάνου Ὀδυσσέως

421. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ὄνομα κοινόν,
Ἀλλὰ καὶ πολὺ σεπτόν,
Κ' εἰς τὸ μέσον ἔχω ρῶ.
Ἂν τὸ ρῶ τὸ κάμῃς νῦ,
Θὰ ἰδῇς εἰς τὸ λεπτό,
Μία τρέλλα νὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόρδου

422. Τονόγριφος.

Ὄνομα κύριον ἀνδρός,
Ὡς ἔχω ἐὰν μάφισης,
Θὰ γίνω ἐπίθετον κοινόν,
Ἐὰν μὲ ὀξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἶμαι Ζακυνθία

423. Γωνία.

\+ * * * * = Πόλις τῆς Σικελίας.
* + * * * = Μυστήριον.
* * + * * = Πτηνόν.
* * + * * = Προφήτης.
\+ * * * * = Αὐτοκράτωρ ρωμαῖος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἀργοναύτην.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Στόλου

424—428. Συμφωνόγριφος.

Τῇ παρεμβολῇ μεταξὺ τῶν κάτωθι φωνηέντων, (ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται ἀλλαχθῇ) ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ καὶ ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις :

αα–αιαα–ααι–ειε–οαυω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

429. Συμπλήρωσις Στίχων.

Μὲ σπαθιὰ —,
Τὰ καϊμένα μου —
Τόσα χρόνια γιατ' Ἐοένα
Πολεμοῦσαν, —.

[Ὅπου ὑπάρχει παῦλα, λείπει *μία* λέξις. Θὰ ποτελεσθῇ τετράστιχον, τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος στίχος ὁμοιοκαταληκτεῖ μὲ τὸν τρίτον, καὶ ὁ δεύτερος μὲ τὸν τέταρτον.]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάρτου

430. Φωνηεντόλιπον.

π-λλν-πλλ-πτν-ργ-ν-ξμρσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυπρίου

431. Γρῖφος.

λι· λιλιλις λις
λιλιλιλις λις
ὠὰ λις λις
λις λις μωροί !
λις λις
λις λις
λις λις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑορτῆς τῆς Σημαίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

337. Ἡράκλειτος (Ἥρα-Κλεῖτος).—338. Ὅρασις-ὅασις.—339. Ποῦς, βοῦς, δοῦς, νοῦς, ροῦς, τοῦς, χοῦς.—340. Ἄργος-ἀργός.

341.

Π
Η Υ
Ν Ρ
Λ Ε Ω Ν Ι Δ Α Σ
Ι Δ Ν Μ
Ο Ε Π Ο Υ Δ Ι
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ
Σ Ο Ο
Α Σ Σ

342—344. 1, *Οἶνος*, ὄνος, ὄλος, ἦλος, Μῆλος, μύλος, μῦθος, *ζῦθος* 2, *Ζῦθος*, μῦθος, μύλος, Μῆλος, ἦλος, ὄλος, ὄλας, ὄλα, ἄλλα, ἄλλη, *ζάλη* 3, *Ζάλη*, ἄλλη, ἕλη, ἕθη, *μέθη*. — 345. ΝΙΚΙΑΣ-ΝΕΥΤΩΝ (Νάξος, Ἱεραξ, Καρκασος, Ἰμάτιον, Ἄνεμος Ὠνη, Σαμψων.)—346. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται. — 347. *Μόχθει ἐνόσῳ εἶσαι νέος.* (Μ' ὄχθη ἐν ὡς ω εἰς ἐνεός).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1.50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρειοκαλλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀστείμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀγοράζω γραμματόσημα Κύπρου, Κρήτης. Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν ἀποστέλλων κατ' ἐκλογήν. Πωλῶ ἑλληνικὰ γραμματόσημα.—Κωνσταντῖνος Καρυωτάκης, Πάτραι. *(Θ, 300)*

Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἀνοικτόκαρδοι! ἔχετε τὴν εὐχήν μου. Ζήτω ἡ Διάπλασις !—***Νέος Διογένης***. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Κράτους. Ἀνοικτόκαρδων. *(Θ, 302)*

Εὑρισκομένη ἐν Ἀμερικανικῇ Σχολῇ Σκουτάρεως, χαιρετῶ γνωστούς, ἐλπίζουσα νὰ συναντηθῶμεν πάλιν τὸ καλοκαίρι.
Ἑλληνικὴ Δόξα. *(Θ, 303)*

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1909

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Πρώην Αἰγυπτία Βασιλόπαις
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος τοῦ 1909

Σ Στὴν ἀναχωροῦσαν φιλτάτην *Βασιλόπαιδα* εὔχονται οἱ Κυθήριοι κατευόδιον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.—Γ. Χ. *(Θ,306)*

Τσιριγώτη, ἐνθυμοῦ τὰς νυκτερινὰς πυροπαλήσεις, φαντάσματα, καὶ ἐκδρομὴν Μυλοποτάμου. Εὐχαριστῶ διὰ σκοποβολὴν ποῦ μ' ἐδίδαξες. Ἔχε γειά, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν στὴν γλυκυτάτη Πατρίδα.
Βασιλόπαις *(Θ,307)*

Καθὼς φαίνεται, ***Ἐλπιδοφόρε***, περιμένεις νὰ διαδεχθῇς τὸν Κλειδοῦχον τῆς *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος* καὶ διὰ τοῦτο ἐφίλησες τὴν χεῖρά της, κατὰ τὸν ἀποχαιρετισμόν. Μὰ καλά, δὲν σὲ ἀρκεῖ ὁ διορισμὸς τοῦ Κατασκόπου ;
Μενεξεδένιο Μπουκετάκι *(Θ, 308)*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ
ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ
Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
ΔΡΑΧ. 3,50

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ
Ο ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΤΩΚΗΣΕΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 8α
Πρὸς τὴν ὁδὸν Δώρου

Τυπογρ. Ν. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους 7. Στοὰ Πάππου.